Нині ранесенько, геть ще до зірниці,
Встав я потихоньки, швидко ся зібрав,
Кинув через плечі кріс та й порошниці,
Домовим "день добрий" навіть не сказав,
Лиш пішов потоком за селом до хащі;
Там ся за смеречку чайом приховав,
Ци медвідь не прийде на малини натще,
Бих му по-стрілецьки "на день добрий" дав.

Сиджу в гаю, сиджу — сонце далі сходить.
Мій-то медведисько нині гей заспав!
Аж ту красне дівча на потік виходить,
Як я ї обачу — мало-м аж не впав.
Ах, яка ж там врода, ах, які ж там очі,
Ах, який то позір, ах, який то зріст!
Був би-м мимоволі з-за смеречки скочив,
Але моє серце обгорнула млість.

І нім стало дівча зимну воду брати,
То поклало горщик скраю на моріг,
А сама си взяла ножечки вмивати, —
Ци хто видів зроду білих таких ніг?
Серце моє бідне трохи не здуріло,
Я забув за себе, я забув за все,
В оченьках ми стало ні чорно, ні біло, —
Аж і медведиська сатана несе!

Песя віра, бачиш, скоро таки з гаю
До дівчини чвалом та й зубами: клам!
Так ти, вражий сину! — я собі думаю, —
Зараз я ти, зараз паруна додам!
Господи! Як змірю кріс на правім оці:
Баф! — а медведисько тільки ся скрутив

Та й лиш помаленьку осьде на обочі,
Вмившися полосков, в потік ся скотив.

Дівча аж умерло. "Бог з тобою, мила!
Якби не сі груди а не ясний кріс,
То би-сь, файна любко, більше вже не жила:
Сей-бо медведисько — на всі гори біс!"
Вна лиш відповіла: "Здячить вам ся мати".
Та й ся усміхнула, як рожевий цвіт,
Взяла горщик в руки та й пішла до хати,
А я осьде стою... Гірненький мій світ!